

Arrest

nr. 299 565 van 8 januari 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd: mevr. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. RICHIR
Rue Patenier 52
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X, op 26 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 mei 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat J. RICHIR en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Je verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtun origine te zijn. Je bent geboren op (...) in het dorp Khabashkhel van het district Khost-Matun gelegen in de provincie Khost, waar je je hele leven verbleef tot aan jouw vertrek naar Europa.

Jouw vader had een restaurantje in de stad Khost waar jij zelf ook soms werkte. Jouw vader en zijn werknemers leverden op regelmatige basis voedsel aan het personeel van het districtshuis in Khost. Toen jouw vader op een dag op weg was naar het districtshuis werd hij aangehouden door twee leden van de Taliban die hem verplichtten om een bom mee te nemen. Nadat de Taliban terug vertrokken waren, belde

jouw vader naar de politie die de bom kwam ontmantelen. De Taliban kwamen te weten dat de opdracht niet werd uitgevoerd en dreigden ermee om jouw vader en jou te doden. De volgende dag is jouw vader met jou vertrokken naar Iran, waar hij jou aan anderen toevertrouwde om verder te reizen naar Europa terwijl hij zelf terugkeerde naar Afghanistan.

Op 3 november 2021 kwam je België binnen, waar je op 4 november 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter ondersteuning van jouw verzoek leg je volgende documenten voor : brieven van jouw opvoeder en leerkracht.

Bij terugkeer vrees je gedood te worden door de Taliban.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald kreeg je een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielpprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, zoals aangegeven in de attesten die je neerlegde, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat je doorheen jouw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt dat je een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie hebt of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

In casu maak je jouw persoonlijke problemen met de Taliban niet aannemelijk.

Eerst en vooral dient te worden opgemerkt dat helemaal niet duidelijk is waarom de Taliban jouw vader zouden inschakelen om een bom te plaatsen in het districtshuis. Jouw familie had de Taliban immers niet graag (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 24.03.2023 (verder CGVS), p. 6) en jouw vader was voorstander van de toenmalige overheid (CGVS, p. 15). Verder geef je aan te denken dat jouw vader de Taliban die hem aanspraken niet kende en heb je geen weet van eerder contact tussen jouw vader en de Taliban (CGVS, p. 14). Gevraagd hoe de Taliban jouw vader dan kenden, antwoord je dat jouw vader in het openbaar werkte en iedereen kon zien dat hij vaak eten bracht naar het districtshuis (CGVS, p. 15), hetgeen aantoont dat jouw vader op goede voet stond met het districtshuis en er bepaalde contacten had, wat dan weer een bijkomend risico inhoudt voor de Taliban om dergelijk persoon in te schakelen voor een logistieke taak. Gevraagd waarom de Taliban aan jouw vader vroegen om hen te helpen, antwoord je dat er waarschijnlijk belangrijke mensen in het districtshuis waren (CGVS, p. 15). Gevraagd of het niet risicovol was van de Taliban om zo'n belangrijke job toe te vertrouwen aan een gewone burger die bovendien contacten had in het districtshuis, antwoord je dat je het niet weet en zij zichzelf waarschijnlijk niet wilden tonen (ibid.).

Het is zeer vreemd te noemen dat de Taliban jouw vader – een buitenstaander zonder enige connectie met of sympathie voor hun organisatie die bovendien ook nog eens goede contacten had in het districtshuis – zouden inschakelen voor een dergelijke, belangrijke taak. Zeker gezien de Taliban zichzelf uit de voeten maakten nadat ze de bom aan jouw vader hadden gegeven (vragenlijst CGVS, punt 5) en geen verdere, directe controle op de actie hielden. Het was dus zeer eenvoudig voor jouw vader om de toenmalige overheid te contacteren en de actie te dwarsbomen, hetgeen volgens jouw verklaringen ook gebeurde.

Daarenboven heb jij een zeer beperkte kennis over de taak die jouw vader moest uitvoeren en de eerdere leveringen van jullie restaurantje aan het districtshuis. Zo weet je niet hoe jouw vader de bom tot ontploffing moest brengen en of hij de actie zou overleven of niet (CGVS, p. 15). Hierboven werd reeds besproken dat jouw vader de Taliban die hem aanspraken niet kende en ook niet geweten is hoe de Taliban jouw vader in het vizier kregen. Ook heb je geen enkele notie van waar het districtshuis ligt ten opzichte van jullie restaurant – waar jij nochtans zelf regelmatig een handje toestak. Je weet zelfs niet of het districtshuis ver van of dicht bij jullie restaurant is en stelt helemaal niets te weten van het districtshuis (CGVS, p. 9). Aangezien jouw vader en enkele van zijn leerlingen regelmatig eten leverden aan het districtshuis en jij regelmatig werkte in het restaurant, kan redelijkerwijze verwacht worden dat je toch enige kennis hebt over de locatie van het districtshuis, ook als je hier zelf nooit geweest bent. Daarnaast weet je ook niet wie van het districtshuis eten kocht bij jullie, met wie van het districtshuis jouw vader

contact had en of jouw vader en de andere leerlingen gescreend of gecontroleerd werden vooraleer zij eten mochten leveren aan het districtshuis (CGVS, p. 10).

Ten slotte is helemaal niet duidelijk waarom jouw leven nu in gevaar was aangezien jij niets te maken had met de vraag van de Taliban aan jouw vader, jij niet op vaste basis in het restaurantje werkte en jij zelf nooit naar het districtshuis ging en geen contact had met overheidsmensen. Je verklaart dat jouw vader jou de dag na de ontmanteling van de bom vroeg om te vluchten aangezien de Taliban jou niet in leven zouden laten (CGVS, p. 17). Gevraagd waarom jouw vader dacht dat de Taliban jou zouden doden, antwoord je dat ze het tegen hem gezegd hebben (ibid.). Opgemerkt dat jij toch niets had misdaan, antwoord je kortweg dat 'het Taliban zijn' (ibid.). Gevraagd of jouw broers ook bedreigd werden, antwoord je dat ze jouw broers niet gewaarschuwd hebben, maar er toch ook nog altijd gevaar is voor hen (ibid.). Gezien de door jou geschetste omstandigheden is het weinig geloofwaardig dat de Taliban jou zouden viseren.

Bovenstaande toont aan dat je jouw persoonlijke problemen met de Taliban niet aannemelijk maakt.

De door jou neergelegde documenten kunnen niets wijzigen aan bovenstaande beslissing.

Wat de brieven van jouw leerkracht en opvoeder betreft dient opgemerkt dat hieruit geen vrees bij terugkeer naar Afghanistan blijkt.

Je verklaarde nog een document te zullen voorleggen in verband met jouw vader en het districtshuis. Meer dan vier weken na het persoonlijk onderhoud werd echter nog steeds geen document ontvangen. Jouw verklaringen omtrent het bestaan van dat document volstaan echter geenszins als ondersteuning van jouw verklaringen inzake jouw vluchtmotieven. De Commissaris-generaal wordt immers geacht zijn beslissing te nemen op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de asielzoeker. Er kan dan ook onmogelijk van de Commissaris-generaal worden verwacht dat hij bij het beoordelen van een asielverzoek rekening zou houden met stukken die hem niet werden voorgelegd.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon,

tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan,

maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Je laat na het bewijs te leveren dat je specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-

economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan

een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabu_I_Citry_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te

garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Je toonde evenmin aan dat je bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij je niet in staat zou zijn om in jouw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/>

[easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf), EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar jouw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat jij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat je voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst. Bovendien breng je zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat jij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen.

Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Je dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke.

Daarenboven dient vastgesteld dat je zes jaar school hebt gelopen in Afghanistan (verklaring DVZ, punt 11), waaruit kan worden afgeleid dat jij al in zekere mate gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Ook wonen jouw vader, moeder, broers en zussen nog steeds in Afghanistan (verklaring DVZ, punt 15a en 17). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat je totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat je zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel op de schending van:

"- De artikelen 1 en volgende van het Verdrag van Geneva van 28.07.1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd door de wet van 26.06.1953, en artikel 1, lid 2, van het Protocol van 31.01.1967 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd door de wet van 27.02.1967;

- De artikel 3 van het Verdrag inzake de Rechten van het kind en artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie;

- Artikelen 2 en 4 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13.11. 2011 inzake normen voor de erkenning en de status van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, en de inhoud van de verleende bescherming, zelf een herschikking van Richtlijn 2004/83/EG inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming;

- De artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

- De artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen;

En duidelijke beoordelingsfout."

Voorafgaand, doet verzoeker een algemene, theoretische uiteenzetting inzake de inhoud en de toepassing van de motiveringsplicht en stelt hij:

"In ieder geval is in het kader van het onderhavige beroep voldoende aangetoond dat de wederpartij haar formele en materiële motiveringsplicht heeft geschonden en dat dit de reformatie van de bestreden beslissing of althans de nietigverklaring ervan ruimschoots rechtvaardigt."

Met betrekking tot de motivering inzake zijn asielrelaas, doet verzoeker gelden:

"Wat de toekenning van internationale bescherming betreft, acht de andere partij het relaas van verzoeker onvoldoende geloofwaardig om als bewezen te worden beschouwd.

Dit levert een eerste probleem op, aangezien de jonge leeftijd van verzoeker niet in aanmerking is genomen bij de analyse van de verwachtingen van de wederpartij, noch bij de specificiteit van de aan deze jonge leeftijd verbonden risico's in geval van terugkeer naar Afghanistan (III.1.a).

Voorts heeft de wederpartij ten onrechte geoordeeld dat verzoekers relaas niet coherent genoeg was, aangezien zij zijn verklaringen slechts gedeeltelijk en partijdig heeft gelezen (III.1.b).

Ten slotte vergist de wederpartij zich ook wanneer zij beslist geen analyse te voeren van verzoekers verwestering en, impliciet, dat deze verwestering niet van dien aard is dat het voor hem enig risico inhoudt in geval van terugkeer naar Afghanistan (III.1.c)."

Verzoeker vestigt vervolgens de aandacht op zijn leeftijd. Dienaangaande voert hij aan:

"Verzoeker wenst allereerst zijn jonge leeftijd te benadrukken, die ten tijde van zijn verhoor minderjarig was en nu vijftien jaar oud is geworden.

Zijn leeftijd op het moment van de feiten vermeld in zijn relaas was dus niet meer dan officieel dertien jaar. De jonge leeftijd van verzoeker vereist bijzondere voorzichtigheid bij het onderzoek van zijn asielverzoek in het algemeen, en van zijn verklaringen in het bijzonder.

Uit talrijke teksten, zowel in het Europees recht als in het Belgisch recht, blijkt immers dat de asielautoriteiten bij verzoeken om internationale bescherming van kwetsbare personen bijzondere voorzichtigheid moeten zijn en rekening moeten houden met hun kwetsbaarheid.

(...)

In dit verband vermeldt de wederpartij niet in haar beslissing de jonge leeftijd van verzoeker en de maatregelen die genomen moeten zijn in dit verband.

Het is inderdaad volstrekt onaanvaardbaar dat deze jonge leeftijd op geen enkel moment in het kader van de inhoud van de beslissing is genoemd.

Er wordt geen melding gemaakt van deze jonge leeftijd in een poging om de inconsistenties van verzoeker te verklaren – quod non.

Er wordt geen melding gemaakt van deze jonge leeftijd om te begrijpen dat het geheugen van verzoeker soms wazig kan zijn.

Er wordt geen melding gemaakt van deze jonge leeftijd om te verduidelijken hoe de verwachtingen van de wederpartij aan dit fundamentele element moeten worden aangepast.

Daarmee stelt de tegenpartij conventionele verwachtingen voor volwassenen tegenover een jonge meerderjarig – et nog minderjarig op het moment van de feiten – in een fundamenteel andere situatie.

Dit gedrag is bijzonder problematisch en de beslissing moet reeds op deze basis worden herzien.

Aangezien laatstgenoemde minderjarig was toen de problemen zich voordeden, moet immers worden geconcludeerd dat het heel normaal en logisch is dat hij geen precieze en samenhangende herinneringen kan voorleggen, maar dat in het algemeen zijn hele relaas geloofwaardig is.

Zoals hierna zal blijken, moet alle kritiek van de wederpartij worden geanalyseerd in het licht van de leeftijd van verzoeker, die niet in aanmerking is genomen.

Hoe dan ook, voor zover dit besluit geen afspiegeling vormt van verzoekers minderjarigheid in de verwachtingen die aan hem worden gesteld, dient het nietig te worden verklaard."

Verzoeker vervolgt:

"Naast deze vaststelling, is het ook belangrijk aan te duiden dat de fundamentele vrijheden van kinderen en jonge personen in Afghanistan sterk beperkt zijn.

Dit is ook nooit in aanmerking gekomen in de bestreden beslissing."

Verzoeker geeft voorts enkele algemene, theoretische beschouwingen inzake de toepassing van de beginselen van behoorlijk bestuur en het hoger belang van het kind. Verder voert hij aan:

"Nochtans, in geval van terugkeer in Afghanistan, zal verzoeker verschillende van zijn fundamentele rechten beperkt zien:

- *Verplichte aangepaste kledij,*
- *Verplichte baart,*
- *Verplichting zijn haar, zoals gewenst, te laten knippen,*
- *Verbod naar muziek te luisteren,*
- *Beperking van de scholing (bv. heeft een jonge MENA uitgelegd dat hij geen geschiedenis noch aardrijkskunde lessen zou hebben, hoewel hij deze in België kon volgen),*
- *Beperking in de omgang met andere kinderen (o.a. met meisjes),*
- *Verplichting zijn godsdienstplichten te vervullen,*
- *Beperking van de vrijheid van meningsuiting,*
- *enz.*

Uit de verschillende artikels blijkt dat de regels die opgelegd worden evenals de regels die door de Taliban opgelegd worden, heel streng zijn.

Er is bv. de terugkeer van de zedenpolitie via het Ministerie van de bevordering van de Deugd en de voorkoming van de ondeugd. Deze dienst verplicht een ultrarigoristische visie van Islam, en bestraft ieder gedrag dat als tegen de interpretatie van de Koran beschouwd is, gaande tot de afwezigheid van een dichter-zanger bij het horen van muziek

De opvoeding is in gevaar wegens de toegangsbeperkingen tot bepaalde vakken dat vereffend wordt door een stijging van de koranische lessen.

De toegang tot de school is absoluut niet gewaarborgd.

De Kwalificerende Richtlijn toont in zijn overweging 18 : (...)

Komt daarbij ook de verplichting te werken, wegens de hongersnood die in het hele land heerst (zie infra)

Deze beperkingen in de uitoefening van de fundamentele rechten, gecumuleerd met elementen die infra ontwikkeld worden, maken deel uit van de vervolgingen in de zin van het Verdrag van Genève van 1951. Zo vermeldt de Gids van de UNCHR:

(...)

Talrijke beperkingen, die door de taliban verplicht zijn, vallen onder de bevoegdheid van artikel 8 van het EVRM, zoals het recht zich kleden of zich kappen zoals men het wenst, het recht naar muziek te luisteren, of ook nog het recht zich te scheren.

Het Europees Hof van de rechten van de Mens heeft herinnerd dat artikel 8 essentieel tot doel heeft de persoon tegen de willekeurige inmengingen van een openbare macht te beschermen, in de uitoefening van zijn recht tot eerbied van zijn privé- en familieleven.

Welnu, het maakt geen twijfel, gezien de bijgevoegde verslagen, dat de taliban een indringende en coërcitieve houding aannemen ten opzichte van de Afghanen, met tot besluit sancties die kennelijk buitenmaats zijn."

Verzoeker betoogt verder:

"Ondanks wat de wederpartij beweert, heeft verzoeker de gelegenheid gehad om zijn relaas zeer duidelijk uit te leggen, zonder enige inconsistentie die niet kon worden verklaard door zijn zeer jonge leeftijd, zowel ten tijde van de gebeurtenissen als tijdens zijn persoonlijk onderhoud.

Zoals reeds gezegd, houdt de wederpartij in het kader van de bestreden beslissing in feite helemaal geen rekening met de jonge leeftijd van laatstgenoemde om uit te leggen hoe hij zich de precieze elementen van zijn verhaal kan herinneren.

Dit levert natuurlijk een probleem op, aangezien de wederpartij deze zaak lijkt te hebben behandeld met dezelfde verwachtingen als voor een volwassene.

Gezien zijn jonge leeftijd moet echter worden gezegd dat verzoekers verhaal voldoende geloofwaardig en accuraat is, en dus voldoende moet worden geacht om hem internationale bescherming te verlenen."

Tevens doet verzoeker gelden:

"Afgezien van de kwestie van de leeftijd van de verzoeker, die in aanmerking had moeten worden genomen bij het bepalen van de verwachtingen van de wederpartij, moet worden vastgesteld dat de verklaringen van de verzoeker voldoende logisch en geloofwaardig zijn wat het bestaan van de vervolging betreft waaraan zijn vader, en bij uitbreiding hijzelf, zijn blootgesteld.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud, toen hij nog maar veertien jaar oud was, had de verzoeker de gelegenheid om uit te leggen onder welke omstandigheden zijn vader door de Taliban was benaderd om hem te dwingen een bom naar de districtsrechtbank te brengen.

Op de vraag waarom de Taliban besloten hadden het specifiek op zijn vader te hebben gemunt, verklaarde de verzoeker dat hij daar niet achter kon komen.

De wederpartij besloot hem dit gebrek aan antwoord te verwijten.

Verzoeker wees er echter op dat hij niet verantwoordelijk kon worden gehouden voor de keuzes en het gedrag van derden, op wie hij geen invloed had en wier bedoelingen hij niet echt kon kennen.

De wederpartij had van het voorgaande nota moeten nemen en, om het gedrag van de Taliban te begrijpen, moeten trachten hypothesen op te stellen.

Zo had de wederpartij gemakkelijk kunnen begrijpen dat het logisch is dat de Taliban proberen de hand van iemand die niet dicht bij hen staat te forceren - anders zou het absurd zijn om hem de dood in te sturen - door druk uit te oefenen op zijn eigen familie om hem tot weigering te dwingen.

Dit verwachten van verzoeker, die veertien jaar oud was ten tijde van zijn persoonlijk onderhoud, is bijzonder onredelijk.

In elk geval was de redenering van de tegenpartij niet gebaseerd op enig tastbaar element van analyse en derhalve niet voldoende om verzoekers verzoek om internationale bescherming af te wijzen.

Het gedrag van de Taliban is derhalve voldoende consistent, of althans geloofwaardig in de context van verzoekers relaas.

Bovendien was verzoeker een rechtstreeks doelwit van de Taliban, aangezien zij zijn vader uitdrukkelijk hadden gezegd dat zij wraak zouden nemen op zijn zoon indien deze zou weigeren de missie uit te voeren en/of de autoriteiten zou waarschuwen voor het bestaan van de bom.

In de plaats van de Taliban heeft een dergelijk dreigement alle kans van slagen, aangezien de burgers, zelfs de tegenstanders van de Taliban, bijzonder bang zijn dat zij wraak zullen nemen op hun respectieve families.

Ten slotte zou de beslissing van verzoekers vader om de autoriteiten onmiddellijk op de hoogte te brengen, voor verzoeker een reëel risico van vervolging meebrengen, zoals hem duidelijk eerder was meegedeeld.

Verzoeker stelt ook dat het voor hem onmogelijk is om de realiteit van zijn verhaal met schriftelijke bewijzen te staven.

Ten eerste was het duidelijk dat de Taliban geen documenten hadden verstrekt toen zij het bevel aan verzoekers vader hadden gegeven, en ten tweede kon er geen schriftelijk bewijs zijn van de ontmijsingsoperatie van de autoriteiten.

Bovendien heeft de wederpartij niet precies uitgelegd wat de eiser zelf met schriftelijke stukken had moeten kunnen bewijzen.

Bijgevolg zijn de verklaringen van verzoeker de enige informatie op basis waarvan een beslissing moet worden genomen, en moet worden opgemerkt dat deze verklaringen bijzonder coherent, logisch en voldoende nauwkeurig zijn met betrekking tot wat legitiem kan worden verwacht van een jong kind van dertien jaar ten tijde van de gebeurtenissen."

Verzoeker geeft nog een aantal algemene, theoretische beschouwingen inzake de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming en stelt:

"Deze kleine inconsistenties kunnen in dit geval grotendeels worden gerechtvaardigd door de jonge leeftijd van de verzoeker ten tijde van de feiten, en door de lange tijd tussen de feiten en zijn persoonlijk onderhoud.

Daarbij is het heel logisch om hem het voordeel van de twijfel te geven in het geval van enige resterende inconsistentie – quod non."

Verzoeker voert voorts aan:

"Verzoeker vreest als "verwesterd" beschouwd kunnen worden omdat hij als sinds september 2020 in België verblijft en Afghanistan nog vroeger heeft verlaten.

Hij heeft dit duidelijk gemaakt in zijn persoonlijk onderhoud.

Desondanks was de wederpartij van mening dat deze verwestering niet was aangetoond en/of geen risico vormde in geval van terugkeer naar Afghanistan.

Dit standpunt, dat bijzonder verrassend is, houdt geenszins rekening met de huidige stand van de literatuur ter zake (a.), noch met de relevante jurisprudentie van Uw Raad (b.).

Zoals hieronder zal blijken, moet er rekening mee worden gehouden dat de aanvrager een verwesterd profiel vertoont en dat dit een risico vormt in geval van terugkeer naar Afghanistan."

Verzoeker doet een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming en geeft aan:

"Hieronder zal worden uiteengezet dat verzoeker een specifiek risico op vervolging loopt omwille van gepercipieerde verwestering.

De impact van een langdurig verblijf in het buitenland op Afghaanse onderdanen is erg groot.

Enerzijds lopen ze bij terugkeer het risico intern ontheemd te worden, anderzijds lopen ze een groot risico omwille van de terugkeer an sich."

Verzoeker tracht vervolgens aan te tonen, aan de hand van landeninformatie, dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan riskeert te worden onderworpen aan daden van vervolging omwille van zijn (gepercipieerde) verwestering en/of omwille van het feit dat hij zal worden verondersteld rijkdom te hebben verworven in Europa. Tevens koppelt hij deze daden aan de vervolgingsgronden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet). Verzoeker wijst in dit kader ook op en citeert uit enkele arresten die in het verleden werden gevelde door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Vervolgens geeft hij, omtrent zijn eigen specifieke situatie, aan:

"Dezelfde redenering dient in casu toegepast worden.

Verzoeker - die in Europa sinds meer dan twee jaar leeft - is duidelijk "verwesterd".

Verzoeker heeft ook twee stukken neergelegd in het kader van zijn persoonlijk onderhoud die in aanmerking moesten komen voor de analyse van zijn verwestering – één brief van zijn voogd en één brief van zijn leerkracht.

Tegenpartij heeft besloten dat voor "wat de brieven (...) betreft dient opgemerkt dat hieruit geen vrees bij terugkeer naar Afghanistan blijkt" zonder enige analyse te maken van de verwestering.

Dit verantwoordt genoeg de vernietiging van de beslissing, zeker ook omdat deze stukken zijn ook bewijzen van de verwestering van verzoeker.

Wat zijn fysieke verschijning betreft, draagt hij nooit traditionele Afghaanse kleding en kleedt hij zich casual, heeft hij geen baard, en draagt zijn haar op een moderne manier.

Hij heeft duidelijk een « westerse stijl ».

Wat de niet-zichtbare elementen van zijn verwestering betreft, heeft verzoeker in de loop van de twee jaar die hij in België heeft doorgebracht, zijn integratie geperfectioneerd en zich vertrouwd gemaakt met de westerse cultuur en waarden.

Verzoeker gaat naar school en is opgevolgd door een voogd, wat aantoont dat Meneer meer en meer geïntegreerd is in de Belgische maatschappij.

In alle gevallen is de verzoeker jong, nog minderjarig, en op die jonge leeftijd bijzonder gevoelig voor de nieuwe culturele invloeden waarmee hij of zij wordt geconfronteerd.

De Belgische cultuur is dus veel sneller in hem ingebakken dan in eender welke andere volwassene.

Dit kan zeker worden gevraagd aan verzoeker op de zitting voor Uw Raad, aangezien geen vraag daarover werd gesteld door tegenpartij tijdens de persoonlijk onderhoud – wat verbazend en problematisch is, aangezien de advocaat van verzoeker het uitdrukkelijk had vermeld in zijn interventie op het einde van deze onderhoud.

Ter conclusie vreest verzoeker het doelwit zijn van opstandelingengroepen, omdat hij als onislamitisch, pro-regeringsgezind of als spion gezien zou kunnen worden.

De daden waaraan verzoeker kan worden blootgesteld, kunnen neerkomen op vervolging (bijvoorbeeld geweld door familieleden, conservatieve elementen in de samenleving en opstandelingen).

Nu de Taliban de macht heeft overgenomen in Afghanistan, is het risico op vervolging zowel in de plattelandsgebieden als in de steden nog groter, gelet op hun strikte interpretatie van de sharia.

Een jonge 'verwesterde' Afghaanse onderdaan zoals verzoeker, die aldus voor langere tijd in het buitenland verblijft, loopt een zeer groot risico te worden vervolgd in de zin van artikel 48/3 Vw.

Dit wordt trouwens door de verwerende partij niet betwist in de bestreden beslissing.

De cumulatie van de verschillende vervolgingsgronden leidt ertoe dat hij moet worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 Vw, of subsidiair de bescherming te vernietigen op basis van het feit dat dit nooit werd door tegenpartij geanalyseerd in zijn beslissing.

Verzoeker, die in België aankwam toen hij nog grotendeels minderjarig was, heeft een uitstekende integratie genoten in het Koninkrijk, waar hij was ingeschreven op school, waar hij werd begeleid door een voogd, waar hij ook de kans kreeg om diepgaande en duurzame sociale relaties te ontwikkelen en zich te ontwikkelen binnen de westerse sociale en maatschappelijke normen.

Daarbij zou het bijzonder gevaarlijk voor hem zijn om terug te keren naar Afghanistan, waar hij, zoals uit eerdere ontwikkelingen blijkt, waarschijnlijk het doelwit zal zijn van de Taliban vanwege zijn westers profiel.

Uit al het voorgaande volgt dat verzoeker ruimschoots voldoet aan de voorwaarden om in aanmerking te komen voor internationale bescherming.

De bestreden beslissing moet dus in die zin worden herzien."

In ondergeschikte orde, vraagt verzoeker om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen op basis van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de veiligheidssituatie in de provincie Khost, voert verzoeker aan:

"Hoewel de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan momenteel bijzonder problematisch is – zoals hieronder zal worden aangetoond – is dit des te duidelijker met betrekking tot de provincie Khost, waaruit de verzoeker afkomstig is.

Alvorens dit laatste te analyseren, zij erop gewezen dat de herkomst van verzoekster door geen van de partijen is betwist, zodat deze als vaststaand moet worden beschouwd.

In elk geval zijn de verklaringen van verzoeker ter zake voldoende duidelijk en gedetailleerd om te bewijzen dat hij wel degelijk een inwoner van deze provincie is.

Bij lezing van de bestreden beschikking wekt het allereerst verbazing dat de wederpartij op geen enkel moment een concrete analyse van de situatie in de genoemde provincie Nangarhâr heeft gemaakt.

Dit had zo moeten zijn.

Het bestreden besluit wekt bij de analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan de indruk van een copy-paste van andere besluiten, zonder enige individualisering met betrekking tot de concrete situatie in verzoekers thuisprovincie.

Dit levert een eerste en bijzonder belangrijk probleem op.

Uit het laatste EUAA-rapport blijkt duidelijk dat de provincie Khost momenteel een grotere veiligheidsinstabiliteit vertoont dan de rest van het land.

(...)

Uit de inhoud van dit rapport - dat door de wederpartij verrassend genoeg niet is vermeld met betrekking tot verzoekers thuisprovincie - blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar bijzonder problematisch is.

Derhalve moet worden geconcludeerd dat verzoekster op dit punt subsidiaire bescherming moet worden verleend aangezien hij de risico loopt om ondergedompeld te worden aan willekeur geweld in het kader van een niet-internationale gewapend conflict.

Daarom, moet de verzoeker bescherming krijgen onder artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Hoe dan ook, indien Uw Raad zou oordelen dat er geen gronden zijn om verzoeker de vluchtelingenstatus te verlenen, blijkt uit het voorgaande dat het noodzakelijk is hem ten minste subsidiaire bescherming te verlenen, aangezien de algemene situatie die vandaag bestaat in Afghanistan en, zeker, in de provincie van Khost."

Verzoeker vervolgt:

“Indien Uw Raad bij onmogelijkheid zou oordelen dat er geen redenen zijn om verzoeker internationale bescherming of subsidiaire bescherming te verlenen, blijkt uit het voorgaande dat het bestreden besluit niettemin nietig moet worden verklaard.

Deze houdt geen rekening met alle elementen die relevant zijn voor de analyse van de zaak van de verzoeker.

Dit geldt met name voor verschillende verklaringen die verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft afgelegd over de geloofwaardigheid van zijn verhaal.

De bestreden beslissing moet ook vernietigd worden op basis van het feit dat tegenpartij geen analyse heeft gevoerd over de vermeende verwestering van verzoeker.

Dit is ook het geval zeker ten aanzien van het feit dat tegenpartij geen specifieke analyse heeft gevoerd over de situatie in de provincie van Khost.

In het uiterste geval moet de bestreden beslissing dus nietig worden verklaard.”

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande:

“Het onderhavige beroep ontvankelijk en gegrond verklaren,

Als gevolg daarvan :

- Hoofdelijk, de bestreden beslissing te herzien, en hem aldus rechtstreeks de status van vluchtelingen in de zin van het Verdrag van Geneva of, ten subsidiaire titel, het subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980 toe te kennen,

- In ondergeschikte orde, de bestreden beslissing nietig te verklaren en het dossier voor de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor bijkomende onderzoek terug te zenden.”

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog benevens de in dit verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie geen stukken of documenten bij het voorliggende verzoekschrift.

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1. Verweerder brengt bij aanvullende nota van 14 december 2023 algemene landeninformatie betreffende de actuele situatie in Afghanistan bij.

3.2. Verzoeker legt ter terechtzitting middels een aanvullende nota – zoals eerder op 18 december 2023 op elektronische wijze overgemaakt – enkele getuigenissen met betrekking tot zijn integratie in België neer.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Dient, waar verzoeker in het voorliggende verzoekschrift meermaals vraagt om de nietigverklaring van de bestreden beslissing te bevelen, vooreerst te worden opgemerkt dat de Raad op grond van artikel 39/2, § 1, tweede lid van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts kan bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen.

4.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist verder dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker preciseert niet welk(e) artikel(en) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen hij benevens artikel 1 van dit verdrag geschonden acht. Evenmin werkt hij uit waaruit deze schending zou bestaan. Derhalve beroept verzoeker zich niet op dienstige wijze op de schending van de “volgende” artikelen van voornoemd verdrag.

Verzoeker duidt ook op generlei wijze welke bepaling(en) van artikel 2 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad hij *in casu* en door de bestreden beslissing geschonden acht. Evenmin preciseert hij waaruit deze schending zou bestaan. Hoe deze bepaling, die slechts een aantal definities die in de voormelde richtlijn gelden bevat, te dezen geschonden zou kunnen zijn, kan voorts niet worden ingezien. Derhalve wordt de schending van deze bepaling door verzoeker niet op dienstige wijze aangevoerd.

4.3. Dient, waar verzoeker zich beroept op de schending van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europese Parlement en de Raad van 13 december 2011, voorts te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde

wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van richtlijn 2011/95/EU verstreekt blijkens artikel 39 van deze richtlijn op 21 december 2013. Artikel 4 van deze richtlijn werd omgezet in Belgisch recht in de artikelen 48/6 en 48/7 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet). Bijgevolg kan verzoeker zich te dezen niet dienstig en rechtstreeks beroepen op artikel 4 van de voormelde richtlijn.

Met de inhoud van de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet wordt in hetgeen volgt en voor zover deze artikelen te dezen van toepassing zouden zijn uiteraard wel terdege rekening gehouden.

4.4. In tegenstelling met wat verzoeker tracht voor te houden, kan uit de wijze waarop verweerder de in de bestreden beslissing gehanteerde landeninformatie leest verder hoegenaamd niet worden afgeleid dat verweerder bij het nemen van deze beslissing partijdig zou zijn geweest. Verzoeker brengt voor het overige voorts geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

4.5. Verzoeker beroept zich te dezen evenmin op dienstige wijze op de schending van artikel 3 van het IVRK en artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Hoewel het hoger belang van het kind krachtens de voormelde bepalingen en krachtens het bepaalde in artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet een doorslaggevende overweging vormt die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, kan een loutere verwijzing naar dit hoger belang namelijk niet volstaan om in hoofde van verzoeker het bestaan van een nood aan internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 en/of 48/4 van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Het gegeven dat de belangen van het kind bij elke handeling die het kind aangaat de eerste overweging vormen, kan geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waarin de artikelen van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 in duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het voorgaande neemt uiteraard niet weg dat met verzoekers leeftijd en met de eventuele aan deze leeftijd verbonden risico's in hoofde van verzoeker bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst in hetgeen volgt en bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming terdege rekening wordt gehouden.

4.6. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft verder tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert verzoeker in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.7. Dient in het kader van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht vooreerst te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing geheel terecht wordt gesteld dat aan de in hoofde van verzoeker vastgestelde bijzondere procedurele noden als niet-begeleide minderjarige op passende wijze en middels de nodige steunmaatregelen werd tegemoet gekomen, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

De motieven dienaangaande luiden als volgt:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald kreeg je een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, zoals aangegeven in de attesten die je neerlegde, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Waar verzoeker herhaaldelijk beweert dat zijn jeugdige leeftijd en de maatregelen die werden genomen in de bestreden beslissing nergens zouden worden vermeld en niet in aanmerking zouden zijn genomen, dient immers te worden vastgesteld dat dit een loutere en aperte miskennis vormt van de voormelde, in de bestreden beslissing opgenomen motieven. Voor het overige vergenoegt verzoeker zich ertoe boudweg en op algemene, ongefundeerde en niet nader uitgewerkte wijze te poneren dat zijn jeugdige leeftijd zou kunnen verklaren dat zijn geheugen *“soms wazig kan zijn”*, dat het gezien zijn leeftijd *“heel normaal en logisch is dat hij geen precieze en samenhangende herinneringen kan voorleggen”*, dat zijn leeftijd een verklaring zou kunnen bieden voor alle in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, dat verweerder onvoldoende rekening zou hebben gehouden met zijn jeugdige leeftijd en dat verweerder de zaak zou hebben behandeld met vergelijkbare verwachtingen als deze die gelden ten aanzien van een volwassene. Hiermee kan verzoeker geenszins volstaan om *in concreto* aan te tonen of aannemelijk te maken dat, waar of waarom verweerder bij de beoordeling van zijn verklaringen en zijn verzoek om internationale bescherming onvoldoende rekening zou hebben gehouden met zijn leeftijd. Evenmin kan hij hiermee volstaan om aan te tonen of aannemelijk te maken dat, waar of op welke wijze zulks concreet van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming en/of de inhoud van de bestreden motivering en beslissing.

Dient in dit kader bovendien te worden opgemerkt dat, dit in tegenstelling met wat verzoeker tracht te laten uitschijnen, het geenszins onredelijk is om van een verzoeker om internationale bescherming te verwachten dat deze, ook indien deze een jeugdige leeftijd heeft, bij machte is om alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze weer te geven en dat hij daarbij voldoende spontane, doorleefde, gedetailleerde, nauwkeurige, duidelijke, consistente en coherente verklaringen kan afleggen met betrekking tot de belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het asielrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. In die zin is het niet ernstig van verzoeker om, middels een eenvoudige verwijzing naar zijn leeftijd, voor te houden dat van hem over de problemen die de kern uitmaken van zijn asielrelaas en over de motieven ten grondslag van zijn verzoek om internationale bescherming geen gedegen verklaringen zouden mogen worden verwacht. De door verzoeker aangehaalde gebeurtenissen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid, van determinerende invloed waren op zijn verdere leven en ten grondslag zouden liggen van het voorliggende verzoek om internationale bescherming, ook wanneer rekening gehouden wordt met zijn leeftijd ten tijde van de feiten, redelijkerwijze geacht in verzoekers geheugen te zijn gegrift, zodat zijn jeugdige leeftijd geen aannemelijke verklaring vormt voor de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en van hem wel degelijk mocht worden verwacht dat hij hierover gedegen verklaringen zou kunnen afleggen. Dit geldt nog des te meer nu verzoeker in België nog in contact staat met zowel zijn vader als zijn moeder (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud (npo), p.3, 13). Zelfs indien hij zich bepaalde feiten en gebeurtenissen niet meer exact herinnerde, kon hij zich hierover aldus eenvoudigweg informeren. Bovendien mocht zulks ook van hem worden verwacht. Redelijkerwijze kan van een verzoeker om internationale bescherming namelijk worden verwacht dat deze, ook indien hij nog jong is, ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de kern en de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst.

Verzoeker toont gelet op het voorgaande geheel niet aan en maakt niet aannemelijk dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert hij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Voorts duidt hij niet *in concreto* hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

4.8. Verzoeker stelt een Afghaan te zijn, afkomstig uit het dorp Khabashkhel in het district Khost-Matun in de provincie Khost. Hij stelt deze regio en zijn land van herkomst te hebben verlaten omwille van problemen met en een vrees ten aanzien van de taliban. Daarnaast stelt hij nood te hebben aan internationale bescherming omdat hij in Afghanistan als verwesterd riskeert te worden gepercipieerd, omdat zijn fundamentele rechten, onder meer deze als minderjarige, onder het talibanregime niet zouden worden gerespecteerd en omwille van de volgens hem precarie veiligheidssituatie in zijn land en regio van herkomst.

Teneinde een gedegen beoordeling te kunnen maken van verzoekers nood aan internationale bescherming, is het in dit kader essentieel om eerst een duidelijk zicht te krijgen op verzoekers reële regio van herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, situatie en problemen. De nood aan internationale bescherming moet namelijk steeds *in concreto* en aan de hand van de voormelde elementen worden aangetoond en onderzocht. Een verwijzing naar (informatie over) de situatie in verzoekers zelfverklaarde land en regio van herkomst is *an sich* dan ook niet dienstig en kan niet volstaan om in hoofde van verzoeker te besluiten tot het bestaan of de afwezigheid van een nood aan internationale bescherming. Er moet tevens een band voorhanden zijn en worden aangetoond tussen deze situatie en verzoekers persoon.

Dient in dit kader vooreerst te worden opgemerkt dat er een aantal elementen voorliggen die ernstig afbreuk doen aan de algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.

Zo dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker ter adstructie van zijn voorgehouden identiteit, herkomst en nationaliteit niet het minste begin van bewijs bijbrengt. Zelfs indien hij zoals hij beweerde zelf nooit enig identiteitsdocument zou hebben gehad (administratief dossier, npo, p.13; verklaring DVZ, nr.24-25; fiche MENA), kon dit nochtans van verzoeker worden verwacht. Verzoeker staat, zoals reeds hoger werd aangegeven, namelijk nog in contact met zowel zijn vader als zijn moeder in Afghanistan en ging aldaar onder meer enkele jaren naar school. Bijgevolg kon worden verwacht dat hij stukken (zoals bijvoorbeeld identiteitsbewijzen van zijn ouders of andere familieleden, schooldocumenten, foto's,...) zou neerleggen ter staving van zijn voorgehouden identiteit, herkomst en nationaliteit.

Ook legde verzoeker uiterst vage, inconsistente en ongeloofwaardige verklaringen af betreffende zijn ouders. Zo kon hij noch van zijn vader, noch van zijn moeder de familienaam verstrekken. De leeftijd van zijn moeder, kon verzoeker verder zelfs niet bij benadering verstrekken. Bovendien kon verzoeker initieel van geen van zijn beide ouders aangeven waar zij zouden zijn geboren (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.15A; fiche MENA). Bij het CGVS beweerde verzoeker echter dat zijn vader in Khost was geboren (administratief dossier, npo, p.11). Ook over de huidige verblijfplaatsen van zijn ouders legde verzoeker geen geloofwaardige verklaringen af. Zo bleek hij niet bij machte om op consistente wijze aan te geven of zijn moeder nu al dan niet bij zijn oom verbleef. Initieel gaf hij aan dat zijn moeder nu bij zijn oom in Kajiri was. Gevraagd of zij daar dan woonde, antwoordde hij vervolgens dat hij niet wist of zij daar woonde of niet doch dat zij hem wel vertelde dat zij naar het huis van zijn oom ging. Vervolgens beweerde hij dan weer dat zijn moeder wel degelijk bij deze oom zou wonen, en dit bovendien samen met zijn broers en zijn zus (*ibid.*, p.11-12). Verzoeker beweerde verder dat zijn vader in Afghanistan op verschillende plaatsen zou verblijven. Ondanks dat hij nog met zijn vader in contact staat, kon hij daarbij echter niet preciseren waar en bij wie zijn vader dan wel zou verblijven (*ibid.*, p.13).

Verzoeker legde eveneens uitermate vage verklaringen af aangaande zijn broers en zijn zus. Hoewel zij allemaal jonger zouden zijn dan hem, ondanks dat verzoeker in Afghanistan tot het zesde jaar naar school ging en ondanks dat verzoeker zelf Afghanistan zou hebben verlaten op 13-jarige leeftijd, kon verzoeker zelfs niet bij benadering aangeven hoe oud zijn vier broers en zijn zus zouden zijn. Ook kon hij niet aangeven hoeveel jonger zij waren en of er tussen hemzelf en zijn oudste broer al dan niet een groot leeftijdsverschil was (administratief dossier, npo, p.13; verklaring DVZ, nr.17; fiche MENA).

Verzoeker beweerde verder dat zijn vader een restaurant uitbaatte, dat hijzelf zijn vader hielp in dit restaurant en dat hij daarbij altijd in dit restaurant was, doch hij legde over het restaurant van zijn vader,

de in dit restaurant werkzame personen en de activiteiten van dit restaurant dermate vage verklaringen af dat aan deze beweringen niet het minste geloof kan worden gehecht. Vooreerst bleek verzoeker in dit kader niet te weten of zijn vader voordat deze het restaurant in kwestie opende ooit andere jobs uitoefende. Verder kwam verzoeker, gevraagd om het restaurant te omschrijven, niet verder dan aan te geven dat het in een gebouw was, mooi en redelijk groot was en in de stad was gelegen. Gevraagd waar in de stad dit lag, vermeldde verzoeker vervolgens slechts dat dit in de buurt van boekenwinkels en bibliotheken lag en gelegen was aan de weg naar een grote zaal waar er altijd vergaderd werd. Wie daar vergaderde, wist verzoeker echter niet. Wie de eigenaar was van het restaurant dat door zijn vader werd uitgebaat, wist verzoeker evenmin. Verzoeker vermeldde voorts weliswaar dat er achter het restaurant nog een ander restaurant lag maar kende ook de naam van de eigenaar van dit restaurant niet en legde vage verklaringen af over de contacten tussen beide restaurants. Gevraagd waar zij hun voedsel haalden, maakte verzoeker verder vaagweg melding van grote winkels in de buurt doch voegde hij toe dat hij zelf nooit boodschappen ging doen. Verzoeker gaf voorts aan dat er in het restaurant drie of vier leerlingen werkten die eten wegbrachten en dat er daarnaast nog eens drie in de keuken werkten. Gevraagd naar hun namen, gaf hij echter aan dat zij steeds veranderden en kon hij slechts twee namen noemen. Wanneer over deze twee personen werd doorgevraagd, bleek verzoeker hierover bovendien nagenoeg niets te kunnen vertellen. Ook de namen van de koks die in het restaurant werkten, bleek verzoeker zich op twee namen na niet te kunnen herinneren. Verzoeker beweerde daarenboven dat het restaurant eten leverde aan het districtshuis doch legde ook in dit kader manifest ontoereikende verklaringen af. Zo wist hij in het geheel niet waar het districtshuis lag. Ook wist hij niet wie van het districtshuis eten kocht in het restaurant. Verder kon hij niet aangeven of het districtshuis een eigen restaurant had. Daarenboven wist hij niet wanneer zijn vader was begonnen met het leveren van eten aan het districtshuis en hoelang zijn vader dit reeds deed. Eveneens kon verzoeker niet aangeven of zijn vader en de andere leerlingen die eten brachten naar het districtshuis werden gescreend of gecontroleerd vooraleer zij eten mochten gaan leveren in het districtshuis. Ook kon verzoeker niet aangeven of zijn vader al dan niet goed bevriend was met mensen van het districtshuis, wist hij niet met wie van het districtshuis zijn vader contacten onderhield en kon hij niet preciseren of zijn vader het al dan niet gevaarlijk vond om eten te leveren aan het districtshuis. Bovendien wist hij niet of er ook andere restaurants waren die aan het districtshuis leverden (administratief dossier, npo, p.6-10, 14).

De voormelde vaststellingen klemmen nog des te meer daar verzoeker met betrekking tot zijn vermeende activiteiten in een restaurant en deze van zijn vader niet het minste begin van bewijs bijbracht. Nochtans gaf verzoeker duidelijk aan dat zij over zulke bewijzen beschikten, stelde hij nog in contact te staan met zijn vader, gaf hij aan dat hij deze bewijzen nog zou opvragen en aan het CGVS zou bezorgen en kreeg hij daarvoor nog verscheidene weken de tijd (administratief dossier, npo, p.3-4, 13, 20). Verzoeker legt inzake het voorgaande bovendien tot op heden niet het minste begin van bewijs neer.

Verzoeker legde daarenboven uiterst vage en incoherente verklaringen af aangaande zijn beweerde reisweg naar België. Ondanks dat zijn vader zijn reis zou hebben geregeld, kon hij immers niet aangeven hoeveel zijn reis zou hebben gekost. Ook kon hij van geen van de smokkelaars de naam verstrekken. Nochtans zou hij zowel in Turkije als in Griekenland lange tijd bij een smokkelaar hebben verbleven. Verder gaf verzoeker in de fiche MENA aan dat zijn reis ongeveer vijf maanden duurde. Later beweerde hij echter dat zijn reis ongeveer zes maanden duurde. Blijkens zijn verklaringen in de fiche MENA, zou verzoeker bovendien twee en een halve maand in Turkije hebben verbleven. Blijkens zijn verklaringen bij de DVZ zou verzoeker echter slechts anderhalve maand in Turkije hebben vertoefd. In de fiche MENA stelde verzoeker daarenboven dat hij zich voor zijn reis van Griekenland tot België verstopte in de container van een vrachtwagen en dat hij niet wist doorheen welke landen hij reisde. Later gaf verzoeker echter aan dat hij vanuit Griekenland via Italië en Frankrijk naar België kwam. Bovendien zou hij deze keer met de auto en de trein hebben gereisd (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.10, 32-33; fiche MENA).

Ondanks dat verzoeker na zijn vertrek uit Afghanistan door tal van landen reisde en in verschillende van deze landen gedurende een langere tijd bleef, diende verzoeker daarenboven in geen van deze landen een verzoek om internationale bescherming in (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.22, 33; fiche NBMV). De algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen wordt aldus eveneens ondermijnd door verzoekers houding en gedragingen nadat hij zijn land van herkomst verliet. Redelijkerwijze kan immers worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in een veilig land of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoeker naliet dit te doen en na zijn vertrek uit zijn land van herkomst dermate lang talmde alvorens zulk verzoek uiteindelijk

in te dienen in België, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijner hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid.

Verzoekers leeftijd vormt geenszins een verklaring voor de hoger gedane vaststellingen. Ook van een jeugdige verzoeker om internationale bescherming mag namelijk worden verwacht dat deze de nodige bewijzen neerlegt ter staving van zijn voorgehouden identiteit, herkomst, nationaliteit en asielmotieven, dat deze kan antwoorden op en de nodige informatie kan verstrekken inzake een aantal eenvoudige, elementaire en essentiële vragen omtrent zijn meest naaste familieleden, omtrent zijn eigen aangevoerde activiteiten en deze van zijn vader in een restaurant en omtrent zijn voorgehouden reisweg naar België. Eveneens mag ook van een jeugdige verzoeker om internationale bescherming worden verwacht dat deze zo spoedig mogelijk en van zodra hij daartoe de kans heeft een verzoek om internationale bescherming zou indienen.

Voor het overige blijkt uit de stukken van het dossier dat verzoeker nauwelijks of niet werd bevraagd inzake verscheidene van de hoger aangehaalde, ter beoordeling van zijn nood aan internationale bescherming en het onderhavige verzoek om internationale bescherming nochtans cruciale en elementaire, elementen en dat hij vage, ontoereikende en niet te verifiëren verklaringen aflegde op de weinige momenten waarop hierover wel werd doorgevraagd.

Zo dient te worden vastgesteld dat aan verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud nagenoeg geen vragen werden gesteld over de ligging, de geografie en/of het uitzicht van zijn dorp, over markante of bekende plaatsen in of nabij dit dorp, over de omgeving van dit dorp, over het landschap en de regio daarrond en over het land waarvan hij stelt afkomstig te zijn. Ondanks dat verzoeker aangaf dat hij tot het zesde jaar naar school zou zijn gegaan in een welbepaalde school (administratief dossier, verklaring DVZ, nr.11), werden aan verzoeker omtrent deze school en zijn zelfverklaarde scholing aldaar ook geen verdere vragen gesteld. Ook over zijn dagelijkse leven buiten school en buiten de reeds hoger ongeloofwaardig bevonden activiteiten in het restaurant van zijn vader werd aan verzoeker niets gevraagd. Verder werden er, benevens één vraag naar het dorps hoofd in het kader waarvan verzoeker bovendien aangaf niet zeker te zijn van zijn antwoord (administratief dossier, npo, p.5), geen vragen gesteld over het leven in het dorp, over (het leven van) zijn dorpsgenoten en/of over bekende figuren binnen en buiten dit dorp. Wanneer verzoeker werd ondervraagd over de veiligheidssituatie in zijn dorp, legde verzoeker bovendien uiterst vage, summiere en niet te verifiëren verklaringen af. Zo gaf hij aan dat het dorp in handen was van de overheid doch voegde hij toe dat niemand van de overheid in het dorp kwam en dat de overheid aldaar slechts heel soms naartoe kwam, gaf hij aan geen weet te hebben van overheidsbasissen in de regio, maakte hij slechts melding van een controlepost in de richting van de bazaar in de stad Khost, bleek hij niet te weten of er mensen in het dorp aangesloten waren bij de taliban, gaf hij aan geen talibanbasissen te hebben gezien in de regio en gaf hij aan niet te weten of aldaar zulke basissen waren (*ibid.*, p.5-6). Voor het overige werden er inzake het voorgaande geen verdere vragen gesteld.

Gelet op het voorgaande, is het op grond van de inhoud van de stukken zoals opgenomen in het administratief dossier onmogelijk een duidelijk zicht te krijgen op verzoekers reële regio van herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, familiale netwerk, situatie en problemen.

De documenten die verzoeker neerlegde en die zijn opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, bevatten geen gegevens die afbreuk kunnen doen aan het voorgaande.

Evenmin doen de door de partijen bij aanvullende nota bijgebrachte nieuwe elementen enige afbreuk aan voormelde bevindingen.

Gezien het de Raad te dezen ontbreekt aan de nodige onderzoeksbevoegdheid, ontbreekt het de Raad bijgevolg aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen en dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 22 mei 2023 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend vierentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT